Entrada

Setmana Santa 2012. Acompanyar Jesús, acompanyar la gent que pateix

Per pregaria.cat el dc., 04/04/2012 - 09:00

Durant la seva vida mortal Jesús va ajudar molta gent, els va acompanyar en les seves dificultats, malalties i processos de conversió. Realment va ser un “home per als altres”.

Quan li va arribar l’hora, la de donar-ho tot fins a l’extrem, algunes persones es van fer presents i el van acompanyar segons les possibilitats reals de la situació.

Durant aquests dies de Setmana Santa la pregària es podria centrar en aquelles persones que van acompanyar Jesús, que li van demostrar amistat, proximitat i compassió.

Precisament en un temps de crisi social i econòmica som cridats a acompanyar persones que experimenten la creu en la seva vida. Fer-nos propers, imitant aquells i aquelles que acompanyaren Jesús. “Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu”. (Mt 25, 40)

Aquesta és la proposta que us fem per a aquests dies:7 meditacions per a una Setmana Santa.

Pauta per a meditar o contemplar:

Preàmbuls per a la pregària: silenci, respiració, oferiment…

Lectura del text …. Contemplació dels fets.

Música …. Silenci

Lectura de l’actualització del text ... Oració

1.- Lluc 23, 27 El seguia una gran gentada del poble; moltes dones feien mostres de dol i el planyien. 28 Jesús es girà cap a elles i els digué: Filles de Jerusalem, no ploreu per mi; ploreu més aviat per vosaltres mateixes i pels vostres fills.

Avui hi ha molta gent que ajuda a portar la creu als altres. La creu de la injustícia, de la fam, de l’explotació, de l’atur, de la malaltia, de l’espera per causa de les retallades.

No podem acompanyar Jesús en el camí del calvari sense acompanyar els nostres veïns, amics, familiars, gent d’arreu. Hi ha molta gent que té por, que es lamenta, que no entén res. Que necessita el caliu de l’amistat i l’ajuda de la fraternitat.

Mirant aquesta multitud que estava al carrer intentant consolar Jesús i plorant per Ell. També nosaltres ens hem de preguntar què estem fent pel Jesús que avui pateix. Sens dubte Ell, quan veia aquestes persones, se sentia una mica acompanyat i, com sempre, pensava més en elles que no pas en Ell.

2.- Marc 15, 21 I van obligar a portar la creu de Jesús un que passava, un tal Simó de Cirene, el pare d’Alexandre i de Rufus, que venia del camp.

El telèfon ha sonat repetidament. Ens comuniquen que el nostre amic està ingressat a urgències de l’hospital entre la vida i la mort. Teníem mil coses a fer. Ho hem deixat tot, i hem anat corrent al seu costat. Li donem la mà, li traiem la suor del front. Pateix i sembla que ja no pot més. Ens mira. Gràcies.

Gràcies Simó de Cirene... gràcies a tants i tantes que ajuden a portar les creus de tanta gent que ho passa fatal.

Gràcies a tantes persones que han estat o estan al meu costat en hores dures... també vull ser com vosaltres, com Simó, com Jesús.

3.- Lluc 23, 40 Però l’altre, renyant-lo, li respongué:

--¿Tu tampoc no tens temor de Déu, tu que sofreixes la mateixa pena? 41 I nosaltres la sofrim justament, perquè rebem el que mereixen els nostres actes, però aquest no ha fet res de mal.

42 I deia:

--Jesús, recorda't de mi quan arribis al teu Regne.

43 Jesús li digué:

--T'ho asseguro: avui seràs amb mi al paradís.

Sí, era un lladre, un estafador, potser era un terrorista. Experimenta en el seu cor que al seu costat hi ha una persona innocent, pacient, que torna bé pel mal que li fan. Perdona els seus botxins. Enmig de les seves llàgrimes entén que hi ha una llum nova que el penetra. Jesús li promet la trobada en el paradís. Jesús experimenta que aviat acompanyarà al lladre en el camí definitiu i el seu esperit se sent acompanyat pel perdó que acaba de comunicar. La seva capacitat d'amor trenca totes les fronteres. Fonda companyia la de ser misericordiós fins al darrer moment de la vida mortal.

4.- Joan 19, 25 Vora la creu de Jesús hi havia la seva mare i la germana de la seva mare, Maria, muller de Cleofàs, i Maria Magdalena. 26 Quan Jesús veié la seva mare i, al costat d'ella, el deixeble que ell estimava, digué a la mare:

--Dona, aquí tens el teu fill.

27 Després digué al deixeble:

--Aquí tens la teva mare.

I d'aleshores ençà el deixeble la va acollir a casa seva.

La mirada de Jesús es va creuar amb la de la seva mare, Maria. Tota la història viscuda a Nazaret, la seva discreció i el seguiment durant els anys de la vida pública, tot hi era en aquelles dues mirades que es trobaven. Va ser tan intensa l'ajuda que va rebre de la seva Mare que va parlar a Joan perquè trobés llar a casa seva. Dels ulls al cor, del cor a la proposta acollidora. Mirem amb sensibilitat, des de dintre dels nostres millors sentiments que ens ajudin a cercar solucions per a la gent. Moltes persones avui necessiten sobretot una mirada humana respectuosa i d'estimació.

5.- Marc 15, 39 El centurió, que estava enfront d'ell, quan veié la manera com havia expirat, digué:

--És veritat: aquest home era Fill de Déu.

Davant Jesús, el centurió anava veient no sols el patiment terrible del crucificat, sinó que endevinava què passava en el cor d'aquell home admirable que fins perdonava, i prometia al lladre que el mateix dia estaria amb Ell al paradís. Aquella actitud d'alguna manera arribava al Senyor i el podia confortar, car ja era una primícia de fe. Ser a prop del que pateix, potser no sembla que serveixi de cara a la seva curació, però si pot servir per a confortar-lo. Qui pot dubtar que la presència amorosa i atenta arriba al cor del pacient? No tinguem pressa, és molt important aquesta relació, molts cops interior, que aparentment pot semblar inútil, i en canvi realment és de profunda comunió interpersonal.

6.- Joan 19, 38 Després d'això, Josep d'Arimatea, que era deixeble de Jesús però d'amagat per por dels jueus, va demanar a Pilat l'autorització per a treure el seu cos de la creu. Pilat hi va accedir. Josep, doncs, hi anà i va treure de la creu el cos de Jesús. 39 També hi va anar Nicodem, el qui temps enrere havia visitat Jesús de nit, i portà una barreja de mirra i àloe, que pesava unes cent lliures. 40 Llavors van prendre el cos de Jesús i l'amortallaren amb un llençol, juntament amb les espècies aromàtiques, tal com és costum d'enterrar entre els jueus. 41 Hi havia un hort a l'indret on havien crucificat Jesús, i dintre l'hort un sepulcre nou, on encara no havia estat posat ningú. 42 Com que per als jueus era el dia de la preparació, i el sepulcre es trobava a prop, van dipositar-hi Jesús.

De la por, ells, els amics mig amagats de Jesús, estan canviant cap a la valentia i el coratge. És per això que demanen el cos del Senyor i l'enterren a corre cuita per poder celebrar el dissabte. Fan el que poden. Comencen a ser persones renovades. S'acaben els temors. Hi ha una certa força que els anima a donar un pas compromès. No se n'adonaven i ja estaven preparant les millors condicions de cara al que havia de venir. Moments de coratge, de superació de la por, d'aquella força que neix de l'estimació... i que preparen la possible acció de Déu, encara que no en som conscients.

7.- Lluc 23, 55 Les dones que havien acompanyat Jesús des de Galilea seguiren fins allà, van veure el sepulcre i com hi dipositaven el cos de Jesús. 56 Després se'n tornaren, prepararen olis aromàtics i perfums, i durant el dissabte van observar el repòs que la Llei prescrivia.

Hi ha un grup de dones que estan decidides a córrer el risc de tenir cura de les restes del seu Senyor. Sabem que hi ha una gran pedra, saben que hi ha la policia romana, però el seu amor és més gran. La seva decisió és inamovible. Pensen sortir, amb la primera llum, retornant a aquells llocs de la desfeta, i pensen que se'n sortiran de la manera que sigui.

Estem decidits a moure les pedres que ens separen d'Ell? Quines són? Estem decidits a dur aromes agradables per a amorosir les ferides que pensem ja incurables? La raó ens mostra que el nostre intent avui és impossible, que trobarem grans dificultats, que hi ha riscos... Però la fe d'aquelles dones, el seu amor, són testimonis que més enllà de la raó i la previsió racionalista... hi

ha realitats invisibles que poden ajudar a trobades impensables.

I és que al final del dissabte sant Ell, com ho havia promès, és a punt de mostrar-se als seus amb una nova vida, definitiva, només de goig, de pau, de comunicació, d'harmonia i felicitat. Som a les portes d'un fet inaudit, que és el nucli de la nostra fe. Som a les portes de la Pasqua, el dia més feliç de la història.

Jesús Renau sj.